

HARASZTI MIKLÓS (1945.)

BARÁTOM LAKÁSA

Egészen romos a lakás,
szétbombázta a béke.
Itt sem a rend vágya kevés.
Túl nagy az ára.

Ki úgy erős, hogy lankad,
ha felejtí gyöngeségét,
az nem ott plántálgat rendet,
ahol kihordja álmát.

Mégsem hiszem, hogy gyenge,
megtanult egyedül enni.
Mámora csak a hangja,
ha szólhat. Minek is inna?

Lepedékes a tejesüveg,
száraz a vodkás.
Az asztalon hegyes szavak,
sok csukott zsebkés.

Mindenképp tűrhetetlen,
hogy éppen ő szorult ide —
meg is bosszulja majdan
Geyer Flórián hada.

S épp ezért tűrhető. A tört kilincs,
a penész, bármily parány,
a kirágott zörgő narancs:
maga a jó remény.

Sejt a testet, e rom megőrzi
azt, mibe belerendült,
ahogy a gyommal teli váza
őrzi a messzi dzsungelt.

Így. S őt addig emészti öröm,
tűzeli bánat,
amíg a falon a korom
felizzik, mint az ének.

Budapest

JUNG KÁROLY (1944.)

ESŐ A TÉREN

Ilyen csak a végtelen lehet.
De tán az sem,
mert az szavakkal körül nem írható.
De parázsló csendje,
mely illatos festedhez hasonló,
öröklét talán,
vagy annak egy döbbszent pillanata.

Mert minden mérhető idő
darabja csak, percnyi mozdulása
egy csillag hullámverésének,
mely elhúz az ember felett;
lehet, egyszeri véletlen,
amit az órák nem jeleznek.

De ott a téren, a katedrális mögött,
ahol a formák síkjai
lassan átrendeződnek
nyugtató emberi rendbe,
a lámpák gyújtását figyelem
— parányi pontok az utcák ormain —
és rád gondolok. Kint esik.

Tudom, késő innen elmennem.
Egyszer úgys megmérretünk.
S bár a vér féktelen vashordái
dübörögnek fülemben, dolgozom,
és ez ad súlyt tetteimnek.

Újvidék

KENÉZ FERENC (1944.)

KÍVÁNSÁG

Ha megkédeznék tőlem
mi az a legnagyobb vágyam,
amiért odaadnék
kettő, négy vagy esetleg hat évet is
az életemből,

azt hiszem,
nem tudnék válaszolni reá;
mert az én örökre teljesített
és teljesíthetetlen vágyam:
maga az élni akarás.

Tudom, halálomon
nem léphetek át,

mint nappali szobám verőfényes küszöbén
naponta annyiszor.
De nem is kívánom az örökkévalóságot.

Azt akarom csak,
hogy amíg élek
benne éljek az emberekben,
nem baj, ha nem is a köztudatban,
ha csak úgy is mint
ki nem mondott szó
szélhozta mosoly
vagy mint az ősi remény

— nem baj, ha nem a köztudatban:
— nem baj, ha a tudat alatt is,
de amíg élek,
benne éljek az emberekben

együtt az érzékelt,
felfogott
és elfogadott dolgok halmazával.

Kolozsvár

KESZELI FERENC

DÜH — MOLLBAN

üsd
húzd
pengesd
úgy sem értik

!
paráználkodni feljártak hozzám a csillagok minden este
s hogy a mennybéli házmester meg ne lássa
a pinceablakon távoztak hajnalonként
kétszáz éjszakát itthagytak foglalónak

milyen kibírhatatlan hosszú ez a nap
milyen kibírhatatlan rövid ez az élet
ha elpusztulok talán elfelejtlek

ordítsd
hisz' mindez egy más történelembe tartozik

hiába bámulod hogy vége a zenének
véletlenül lett érthetetlen
ékezet nélkül a H betű

a mínusz nyolcadik emelet
a virágüzlet tornya a kéményben
esetleg az alagsori erkély
de okvetlenül a szájpadrásra tapadt csokoládé

hová lett nyakamról a szárítókötél
szájszélemeden mit keresnek a fehér cserepek
virágágyak számlapján árva fagyalt rothad és szétfolyik
hártyapapíron lyukak bagzanak
s nincsenek tisztában tulajdon nemükkel
halak kártyáznak repülő szőnyegen
esküszöm ha kell a fehér cserepekre
halak kártyáznak repülő szőnyegen
ennyi a lényeges
s kilenc konyakkal több a lényegtelen

zenét!

díszkaput emeltek nekem a zsákutcában

akár a szappant — elmosakodtam álmaim
ó ábécé
ó iksz ipszilon

milyen kibírhatatlan hosszú ez a nap
milyen kibírhatatlan rövid ez az élet
ha elpusztulok talán elfelejtlek

nesztek
huszonkét évem itt van foglalónak
és üsd és húzd és pengesd
lehet hogy megértik

Pozsony